

Malí karbaníci

„Zelený!“

„Červený!“

„Žaludy!“

„Kule!“

Babička zadělává těsto na buchty a jedním uchem poslouchá, co se děje u kamen. Slyší pleskat karty o desku stolu. Kuba je červený až za ušima. Je zapálený pro hru jako zkušený karbaník. Zbývá mu srdcový svršek a ku-

lový král. Sleduje Jirku s Vaškem, kteří taky v ruce svírají každý jen dvě karty.

Babička nohou odstrkuje černého kocoura Mikeše. Dívá se na ni rozhořčeně a rozčileně mňouká. Cítí teplé mléko.

„Prší!“ zvolá děda a směje se. Odhodí na hromádku kulové eso a zvedne prázdné dlaně k hlavě. „Kdybychom hráli o peníze, jsem boháč!“

Kluci protáhli udiveně obličeje.

„Dědo, ty švindluješ!“ křičí rozčileně Kuba.

Diví se i Vašek, který se chystal odhodit dvě sedmičky.

Děda byl rychlejší. Vyhrál.

„Musím vás, kluci, naučit mariáš,“ zubí se dědeček. „Tohle je pro prťata.“

„Ježkovy voči, ještě abyste hráli o peníze!“ lekne se babička a pohrozí oběma prstem. „Ať vás to ani nenapadne!“

„Já stejně nemám žádné peníze,“ říká Jirka.

„Právě bys mohl nějaké vyhrát!“ navrhuje Vašek.

„Kdepak, kluci! Opovažte se!“ zlobí se babička doopravdy. „A dědo, jestli budeš mluvit o penězích, zakážu ti karty hrát vůbec! Hazard mi do kuchyně netahej!“

Děda se chytí za pus, koulí očima a Jirka s Vaškem se smějí.

„Dědo! To neplatí!“ zlobí se stále Kuba.

„Ne? Proč myslíš?!“ brání se děda.

„Nemůžeš vyhrát pětkrát po sobě!“

„Proč ne?“

„To není možné!“

„Je to tak. Vyhrál jsem, protože si karty vždycky dobře srovnám.“

Kuba se mračí jako kakabus.

„Nono, tady někdo neumí prohrávat!“ dobírá si dědeček vnoučka. „Kubo, Kubo, musíš se naučit přijmout porážku! V životě to budeš potřebovat!“

Ach, to je pro kluka, jako je devítiletý pihovatý Jakub, hrozně těžké! Hraje karty rád, umí prší, kanastu i žolíky, ale nesmí prohrát. To se pak v něm rozlije zlost, jako kdyby vylil malinovou šťávu na koberec.

„Ale jdi, ty karbaníku,“ zachraňuje situaci babička. „Neštěstí v kartách, štěstí v lásce!“

Ještě to tak! Aby Kubu babička škádlila kvůli Johance! Kluci se začínají šklebit. Dobře vědí, na co babička naráží. Johanka je Kubova spolužačka, která může na něm oči nechat. Naštěstí ale kluci neviděli, že Kubovi z kapsy kalhot na začátku prázdnin vypadlo psaníčko plné srdíček. To by bylo řečí. Stačí, že od té chvíle mu nedá pokoj babička. Ještě tak, aby se mu smáli kamarádi!

Jirka s Vaškem se loučí. Oba musí domů.

Kuba mrzutě odhodí karty na stůl. Co teď! Za deště se člověk jenom nudí.

„Kubo, zahrajeme si Člověče, nezlob se!“

Babička uklidí stůl. Děda rozdává figurky. Mrká přitom na vnoučka.

„Jdeme na to?“

„Já začnu! A můžu třikrát?!“

Kuba popadne kostku a hází. Čtyřka. Dvojka. Pětka. Ach jo!

„Teď já!“

Babička hodí taky čtyřku.

Děda rychle chytí kostku, potěšká ji v dlani, cosi zamumlá – a kostka se zastaví na šestce.

„To není možné!“ Kuba se popadne za hlavu. „Dědo, ty čaruješ!“

„Třeba jo!“

Děda se směje pod vousy. Jeho modré figurky brzy porázejí babiččiny žluté a Kubovy červené. Kuba zuří. Když se konečně dostal do hry, jak to, že mu padají samé dvojky a trojky? Vleče se jako šnek. I babička už má tři žluté panáčky v domečku.

„Člověče, nezlob se!“ chechtá se děda, když z pole vyhazuje poslední červenou figurku.

